

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupeného Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem, se sídlem Náchodská 760/67, Praha 9, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2014, č. j. JMK 12931/2014, sp. zn. S-JMK 12931/2014/OD/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 26. 5. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 10. 3. 2014, č. j. JMK 12931/2014, sp. zn. S-JMK 12931/2014/OD/Ša

(dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (proti) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru vnitřní správy, ze dne 14. 11. 2013, č. j. MVMN/35541/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byly námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v registru řidičů za přestupky ze dne 4. 10. 2011, 29. 10. 2011, 22. 4. 2012, 24. 6. 2012 a 1. 3. 2013, podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuty a provedené záznamy bodů v registru řidičů byly potvrzeny. Žalobce se domáhá také uhrazení náhrady nákladů řízení.

[2] Společně s podanou žalobou podal žalobce návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud svým usnesením ze dne 18. 6. 2014, č. j. 31A 31/2014-35, nevyhověl.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je jednak nepřezkoumatelné, neboť ze strany správních orgánů došlo k odmítnutí spravedlnosti, neboť nerozhodly o všech záznamech bodů, které má žalobce vyznačeny v příslušném registru řidiče, jelikož rozhodly o námitkách jen proti některým záznamům bodů za přestupky, přitom nebylo rozhodnuto o záznamu bodů za přestupek ze dne 17. 1. 2007. Napadené rozhodnutí je pak také nezákonné, jelikož žalobce již od samého počátku v řízení o námitkách brojil proti tomu, že mu byly jednotlivé záznamy za přestupky vyznačeny přesto, že na blokové řízení nepřistoupil, resp., že na jednotlivé pokutové bloky nevyznačil svůj podpis, s tím, že dále namítal nezpůsobilost pokutových bloků jako podkladů pro jednotlivé záznamy bodů. Na tomto svém tvrzení trvá i v řízení před soudem. Prostým srovnáním podpisů na jednotlivých pokutových blocích a jednotlivých podáních žalobce se podává, že podpisy jsou přinejmenším zcela odlišné a naprosto nepodobné podpisům žalobce a není tedy ze správních rozhodnutí zřejmé, na základě jakých indicií dospěl žalovaný k závěru, že jednotlivé pokutové bloky jsou způsobilými podklady pro záznam bodů, a že jsou pravomocné. Žalobce s odkazem na v žalobě citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu navrhuje zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a to z důvodu nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[4] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 3. 7. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že za přestupek ze dne 17. 1. 2007 neměl žalobce v rozhodné době proveden žádný bodový záznam, jelikož ten mu již byl v souladu s ustanovením § 123d odst. 4 zákona o silničním provozu odečten a v přezkoumávaném soudním řízení se jedná již o druhé „vybodování“ řidiče. Žalovaný dále uvádí, že všechny pokutové bloky jsou jednoznačně způsobilé jako podklady pro jednotlivé záznamy bodů a k otázce posouzení věrohodnosti podpisů na pokutových blocích odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 29A 2/2012, který je zcela skutkově a právně totožný s nyní projednávanou věcí. V ostatním žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a na předloženou spisovou dokumentaci a navrhuje zamítnutí žaloby.

[5] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 21. 7. 2014, setrvává na svých tvrzeních uvedených v žalobě a zdůrazňuje, že se nedopustil žádného jednání, které je se záznamem

bodů spojováno, a rozhodně předmětné pokutové bloky nepodepsal. Správní orgány nevzaly v úvahu skutečnost, že žalobce měl dosáhnout celkového počtu 12 bodů v tzv. blokovém řízení. Okolnost, že existuje pokutový blok, na kterém jsou vyznačeny personálie žalobce a o kterém žalobce tvrdí, že jednání, které je zde uvedeno, nespáchal a ani k vydání pokutového bloku nepřivoli, nelze bez dalšího vnímat jako způsobilý podklad jen s odkazem na zásadu presumpce správnosti správních aktů, zejména pro jejich další bezprostřední přičitatelnost. Žalobce na podané žalobě nadále trvá.

[6] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[7] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[8] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[9] Krajský soud se úvodem zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

[10] Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb.

NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

[11] Žalobce považuje žalobami napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým argumentům a odvolacím námitkám (obecné tvrzení, přičemž je soudem zdůrazněno, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při posuzování jednotlivých odvolacích důvodů). K tomu soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného je postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona a v napadeném rozhodnutí byly žalovaným vypořádány všechny žalobcem uplatněné odvolací námitky. Žalovaný také jasně uvedl, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově mu nečiní napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení. Zdejší soud k uvedené obecné námitce nepřezkoumatelnosti tedy na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává v této prvotní fázi **nedůvodnou** s tím, že některé další dílčí námitky žalobce jsou podrobeny soudnímu přezkumu dále.

[12] Zdejší soud dále musel vyřešit klíčovou otázku, jež spočívá v posouzení právního charakteru aktu, spočívajícího v uložení blokové pokuty. V této souvislosti lze odkázat na závěr judikatury Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003-46, z něhož vyplývá, že „*správní řád samotný ani zákon o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů) definici správního rozhodnutí nepodává. Ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. považuje za rozhodnutí úkon správního orgánu, jím se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti těch, kdo tvrdí, že takovým úkonem byli zkráceni na svých právech (tedy obecně fyzických a právnických osob, vůči nimž takový úkon správního orgánu směřoval). Teorie správního práva přitom s takto podanou definicí koresponduje; za správní rozhodnutí je z pravidla považován akt vydaný správním orgánem s cílem autoritativně stvrdit nebo zasáhnout do právních vztahů nebo postavení*

účastníků řízení. Blokové řízení, které je v zákoně o přestupcích upraveno v ust. § 84 až 86, je specifickým druhem řízení o přestupcích. V takovém blokovém řízení lze přestupek projednat uložením pokuty, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit (§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích). Přestupek lze projednat v blokovém řízení tehdy, jsou-li splněny předpoklady uvedené v ust. § 84 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích, přitom platí, že výsledkem blokového řízení je uložení pokuty pachateli přestupku a že pachateli přestupku se vydá blok na pokutu na místě nezaplacenou, nemůže-li pokutu zaplatit na místě. Uložením pokuty v blokovém řízení je řízení o přestupku skončeno a proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat. Uložení pokuty v blokovém řízení představuje akt vydaný příslušným správním orgánem s cílem autoritativně zasáhnout do právních vztahů osoby obviněné z přestupku jako účastníka řízení o přestupku. Jde tedy o rozhodnutí mající podobu individuálního správního aktu. Jsou tak splněny podmínky podávané z § 65 odst. 1 s.r.s., tj. jde o úkon správního orgánu, jímž se osobě, která se přestupku dopustila, zakládá povinnost zaplatit pokutu. Materiální sféra žalobce tedy byla takovým úkonem zřetelně zasažena a takový úkon si tedy obecně vyžaduje nutnost přezkumu ve správním soudnictví, neboť supsumci pod žádnou z legálních výjimek přezkoumatelnosti tu dovodit nelze. Při posuzování této právní otázky nelze vycházet toliko z formálních náležitostí správních rozhodnutí vyplývajících z § 68 správního řádu, neboť rozhodnutí vydané v blokovém řízení, jež je formálně vydáno vystavením bloku, jsou-li proto splněny podmínky, musí obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v § 85 odst. 4 zákona o přestupcích a dále údaje vyplývající z použití bloku k ukládání pokud vydaného podle § 85 odst. 1 tohoto zákona“.

[13] Základní podmínkou pro zrušení správního rozhodnutí v přezkumném řízení je v každém případě rozpor přezkoumávaného rozhodnutí s právním předpisem, tedy jeho nezákonnost (viz § 97 odst. 3 správního řádu). Tato podmínka v daném případě nebyla splněna, neboť bloková pokuta byla žalobci uložena zcela v souladu se zákonem. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud, ve výše citovaném rozhodnutí ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003-46: „pro projednání přestupku v blokovém řízení musí být v souladu s § 84 odst. 1 zákona o přestupcích splněny kumulativně tři podmínky: 1) přestupek je spolehlivě zjištěn, 2) nepostačuje domluva, 3) obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku posuzovat a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v ‚běžném‘ správním řízení, zahájení takového správního řízení o přestupku je tedy fakticky v dispozici té osoby, již se měla přestupku dopustit, byť je zahajováno správním orgánem, neboť právě této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno a aby bylo řádně prováděno skutkové i právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit, buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí tedy se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva, jež ji nelze odeprít, na zahájení správního řízení o přestupku“.

[14] Dle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

[15] Dle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu, shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.

[16] Dle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

[17] Dle § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu, podá-li řidič námitky proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci.

[18] Z judikatury správních soudů ke shora označeným ustanovením jednoznačně vyplývá (k tomu srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 24. 6. 2009, č. j. 52 Ca 10/2009-78, či rozsudek téhož soudu ze dne 3. 3. 2010, č. j. 52Ca 39/2009-5; či rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 29A 2/2012), že správní orgán ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123 zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudů ve smyslu § 123b odst. 1 a odst. 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání.

[19] Stěžejním bodem žaloby je námitka žalobce, že se přestupků zejména ze dne 1. 3. 2013 a dále pak ze dne 22. 4. 2012, 24. 6. 2012 a 29. 10. 2011, které byly projednané v blokovém řízení, a za které mu byly v registru řidičů provedeny záznamy bodů ve výši dle přílohy k zákonu o silničním provozu, nedopustil on, a že podpis na předmětných pokutových blocích není jeho.

[20] Je třeba striktně rozlišovat mezi řízeními o jednotlivých přestupcích a řízením o námitkách proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, protože tato řízení mají zcela rozdílný předmět. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem

o přestupcích a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku (zavinění atd.). V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků proti těmto rozhodnutím, jsou-li zákonem připuštěny.

[21] V námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku, resp. event. podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku lze například namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. Námitky žalobce, které uplatňoval ve všech fázích řízení o záznamu bodů v registru řidičů přitom z hlediska svého obsahu, odpovídaly námitkám, které se týkaly předmětu řízení o přestupku a mohly být úspěšné pouze ve fázi projednávání předmětného přestupku. Nemožnost posuzovat v řízení o provedení záznamu do registru řidičů okolnosti týkající se samotného spáchání přestupku je zřejmá též z ustanovení § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu („*záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek [...]*“). Záznam v registru řidičů lze tedy provést pouze na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (po souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení se na toto rozhodnutí nahlíží jako na pravomocné), přičemž právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost, nemožnost zasahovat do jeho obsahu na základě opravného prostředku. Příslušný obecní úřad jako správní orgán má tedy k dispozici jako podklad pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout.

[22] V tomto směru lze odkázat i na existující judikaturu správních soudů. Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2009, č. j. 52Ca 10/2009-78 vyjádřil právní názor, podle kterého: „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1, odst. 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženém v bodovém hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akt je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“.

[23] Optikou těchto názorů nahlíží soud i na souzenou věc. Úkolem krajského soudu ve věci nyní projednávané tedy bylo přezkoumat, zda správní orgány v řízení o námitkách podaných proti sdělení dosaženého počtu bodů v registru řidičů postupovaly v souladu se zákonem a v souladu se základními zásadami správního procesu, resp. zda toto řízení nebylo zatíženo takovými vadami, které by mohly vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a v důsledku toho v zásahu do veřejného subjektivního práva žalobce. Jako stěžejní se pak jeví námitka, že podpisy na blocích ze dne 1. 3. 2013 a dále pak ze dne 22. 4. 2012, 24. 6. 2012 a 29. 10. 2011 nejsou jeho, a že jsou zcela odlišné od jeho podpisu, jak vyplývá z ostatních písemností žalobce doručovaným správním orgánům.

[24] Tuto stěžejní námitku shledal soud jako nevěrohodnou a účelovou, a tedy **nedůvodnou**, a to zejména z toho důvodu, že na všech udělených pokutových blocích je kromě podpisu žalobce jako jeho identifikátoru, vždy uvedeno číslo jeho řidičského průkazu (X.), případně také číslo jeho občanského průkazu (OP č. X., případně OP č. X.). Žalobce v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nikterak netvrdil, ani neprokázal, že by mu uvedené doklady byly v rozhodné době odcizeny či ztraceny, tedy, že by se jimi mohl nezákonně legitimovat někdo jiný. Nadto je běžnou správní praxí, že v průběhu silniční kontroly zakročující policisté provádějí lustraci osoby podezřelé z přestupku v evidenci Policie ČR a v případě nesrovnalostí v předložených dokladech by nebylo blokové řízení řádně ukončeno. Námitka zpochybňující žalobcův podpis je tedy hodnověrně vyvrácena samotnými úředními záznamy (pokutovými bloky) řádně vyhotovenými a podepsanými zasahujícími policisty, ze kterých plyne předložení osobních dokladů žalobce během blokového řízení. Z podkladů obsažených ve správním spisu má soud za zcela jednoznačné a prokázané, že předmětné bloky vždy dostatečně vystihují: kdy, kde a jak přestupek žalobce spáchal, a co bylo důvodem uložení pokuty v blokovém řízení. Za této situace pak bylo zcela nadbytečné vyhotovovat znalecký posudek, čehož se domáhal žalobce, neboť řetězec důkazních prostředků obsažených ve správním spise jednoznačně prokazuje správnost závěrů učiněných správními orgány. Faktem pak zůstává, že s projednáním přestupku v blokovém řízení žalobce souhlasil a uloženu blokovou pokutu byl ochoten zaplatit a pokutový blok převzal. Žalobce tedy nevyužil zákonem stanovenou možností k projednání přestupku ve správním řízení a zdejší soud má za jednoznačné, že žalobce tímto postupem jednoznačně a nespochybnitelně odsouhlasil správnost a zákonnost postupu správních orgánů vůči jeho osobě v blokovém řízení. O účelovosti a nevěrohodnosti tvrzení žalobce o zfalšování podpisu pak svědčí skutečnost, že tyto námitky byly uplatněny až v podané žalobě, přičemž žalobci nic nebránilo uplatnit je i ve správním řízení, kde však odvolací námitky směřoval toliko proti postupu správního orgánu I. stupně ohledně poučovací povinnosti a údajného nepoužití správního úředního razítka a údajně formálně chybnému poučení, které prý nesplňovalo zákonné požadavky.

[25] K tvrzení žalobce, že se správní orgány nezákonně nezabývaly záznamem za přestupek ze dne 17. 1. 2007, zdejší soud uvádí následující. Z předloženého správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce dosáhl v bodovém hodnocení řidiče počtu 12 bodů dne 1. 3. 2013, a to na základě přestupků ze dne 4. 10. 2011 – 2 body; 29. 10. 2011 – 2 body; 22. 4. 2012 – 3 body; 24. 6. 2012 – 3 body a 1. 3. 2013 – 2 body. Přestupek ze dne 17. 1. 2007 tedy nebyl důvodem způsobujícím pozbytí řidičského oprávnění a nebyl tedy ani předmětem správního řízení o podaných námitkách žalobce proti provedení záznamu bodů v registru

řidičů a tento přestupek tedy není ani předmětem napadeného rozhodnutí, a není ani předmětem tohoto soudního přezkumu. Správní orgány se tedy přestupkem ze dne 17. 1. 2007 nezabývaly zcela zákonně a uvedená žalobní námitka je pak **nedůvodná**. K tomu soud pro úplnost pak dodává, že z vyjádření žalovaného jasně plyne, že z výpisu evidenční karty řidiče (žalobce) vyplývá, že žalobce v minulosti již pozbyl řidičské oprávnění dle ustanovení § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu (ode dne 12. 12. 2007 do 25. 9. 2009). Dle ustanovení § 123d odst. 4 zákona o silničním provozu ode dne vrácení řidičského oprávnění podléhá řidič novému bodovému hodnocení. Z uvedeného vyplývá, že žalobce nemohl mít ani neměl za přestupek ze dne 17. 1. 2007 proveden žádný záznam bodů, jelikož tento mu byl v souladu s ustanovením § 123d odst. 4 zákona o silničním provozu již odečten.

V. Shrnutí a náklady řízení

[26] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[27] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. března 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu